

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 162/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **URBAN GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskej kancelárie**, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Sisákom, Havlíčkova 16, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 47/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. novembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 47/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd uložil okresnému súdu príkaz konať, a žiada priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 4 560 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v napadnutom konaní ako žalobkyňa proti žalovanej obchodnej spoločnosti o zaplatenie sumy 15 417,55 eur s príslušenstvom z titulu neuhradených faktúr vystavených za poskytnuté právne služby. Sťažovateľka podala žalobu 18. apríla 2019. Vo veci boli uskutočnené tri pojednávania (7. júna 2021, 2. decembra 2021 a 3. októbra 2022). Žalovaná podaním zo 4. novembra 2022 avizovala, že chce spor uzatvoriť dohodou. Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že sporové strany 20. januára 2023 okresnému súdu oznámili, že medzi nimi došlo k uzatvoreniu súdneho zmiernu, uznesením okresného súdu č. k. 32 Cb 47/2019-274 z 23. januára 2023 okresný súd schválil súdny zmier, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8. februára 2023.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka poukazuje na to, že k porušeniu ňou označených základných práv došlo v dôsledku neprimeranej dĺžky rozhodovania okresného súdu o jej žalobe. Podľa sťažovateľky nejde o právne ani fakticky zložitú vec, sťažovateľka je v konaní primerane aktívna a nespôsobuje zbytočné prietahy, postup súdu, najmä zmeny v osobe zákonného sudcu, ako aj nečinnosť súdu, spôsobil zbytočné prietahy v konaní, pre sťažovateľku ide o dôležité konanie, v ktorom si uplatňuje odmenu za už poskytnuté právne služby. Z jej pohľadu nie je zlučiteľné s garanciami označených základných práv, že napadnuté konanie trvá viac ako 3 roky a 7 mesiacov a nie je ani neprávoplatne ukončené pred súdom prvej inštancie. Sťažovateľka požaduje aj finančné zadostučinenie vo výške 4 560 eur, ktorého výšku odvádza od rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Apicella proti Taliansku, rozsudok o sťažnosti č. 64890/01, ako aj od stanoviska občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. Cpjn 206/2010 z 13. apríla 2011, zohľadňujúc aktuálnu výšku miery inflácie.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v napadnutom konaní o zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby.

5. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

6. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

7. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti možno konštatovať, že nejde o vec vymykajúcu sa bežnej rozhodovacej agende, ide o obchodnoprávny spor medzi dvomi podnikateľskými subjektmi, teda možno konštatovať, že povaha veci a jej význam pre sťažovateľku nespádajú k typom konania, v ktorých súd musí konať obzvlášť starostlivo a promptne (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávnych sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

8. Rovnako sa nejaví, že by správanie sťažovateľky prispelo k vzniku zbytočných prietahov v konaní.

9. Postup okresného súdu nemožno hodnotiť ako optimálny. Sťažovateľka podala žalobu 18. apríla 2019, prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené na 7. jún 2021, čo predstavuje nečinnosť

presahujúcu dva roky. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 2. decembra 2021 a ostatné 3. októbra 2022, teda po 10 mesiacoch. Postup okresného súdu nemožno označiť ako absolútne nečinný, je potrebné vziať do úvahy aj to, že podstatná časť konania spadala do obdobia pandémie ochorenia COVID-19 (marec 2020 – február 2022, keď došlo k ukončeniu núdzového stavu), pričom z hľadiska predmetu konania nešlo o taký typ konania, ktorý v období pandémie mal byť uprednostňovaný. Pandémia ochorenia COVID-19 môže byť dôvodom nečinnosti, avšak v rámci ojedinelej nečinnosti trvajúcej kratší čas aj s prihliadnutím na predmet konania a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 266/2022) obmedzenia, ktoré si vyžiadala pandémia COVID-19, môžu mať nepriaznivý vplyv na vybavovanie vecí vnútroštátnymi súdmi, hoci to v zásade nemôže zbaviť štát všetkej zodpovednosti za nadmernú dĺžku predmetného konania (sťažnosť vo veci Q a R proti Slovinsku, č. 19938/20, rozhodnutie z 8. 2. 2022, § 80).

10. Na druhej strane je potrebné vziať do úvahy aj skutočnosť, že strany sporu zhodne navrhli uzatvorenie súdneho zmieru, ktorý súd o tri dni aj schválil, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8. februára 2023, vec sťažovateľky teda bola právoplatne ukončená, celková dĺžka konania predstavovala dobu 3 rokov a 10 mesiacov.

11. Zohľadňujúc, že podstatná časť napadnutého konania spadala do obdobia ochorenia pandémie COVID-19, promptný postup okresného súdu po podaní návrhu na uzatvorenie súdneho zmieru, ako aj celkovú dobu napadnutého konania, ktoré je už právoplatne ukončené (3 roky a 10 mesiacov), ústavný súd konštatuje, že dĺžka napadnutého konania nie je zjavne nezlučiteľná s garanciami obsiahnutými v sťažovateľkou označených základných právach a nedosahuje intenzitu, ktorá by mohla mať za následok vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

12. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jej návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu